

snitsberegning for de nu Ansattes Vedkommende viser det sig, at Ansættelsesalderen for de nuværende Professorer er over 37 Aar; der er Enkelte, der ansættes tidligere, og Enkelte, som ansættes senere, men Gjennemsnitsalderen, hvori en Professor ved Universitetet begynder paa den laveste Gage, hvorfra han skal arbejde sig op til de højere Trin, er 37 Aar og 4 Maaned. Dette er det ene Punkt, jeg vilde fremhæve. — Dernæst vil jeg gjøre opmærksom paa, hvor stor den Gjennemsnitsløn er, som Professorerne ville erholde efter Lovforslaget. Tager man Gjennemsnittet for de nu Ansattes Vedkommende, vil det vise sig, at Professorernes Løn gjennemsnitlig er 2,200 Rd.; ved Tillæg af Husleieportionen stiger Gjennemsnittet en lille Smule. Naar indtræder dernæst dette ikke meget betydelige Tillæg, som Professorerne kunne opnaa, udover 3,000 Rd.? Den ærede Ordfører var ikke ganske korrekt, naar han sagde, at det først indtræder efter 25 Aars Tjeneste. (Ploug: De 3,400 Rd.) Ja, naar det siges saaledes, er det rigtig; Foreningen af den højeste Gage og Husleieportionen indtræder ganske vist først efter 25 Aars Tjeneste, men tages der Hensyn til Husleieportionen for sig alene, saa opnaas den gjennemsnitlig efter 22 Aars Forløb. Og dertil skal jeg sige, at der er en stor Del Professorer, som dø eller forlade Universitetet, uden nogensinde at have opnaaet at faa dette Tillæg. Det har vist sig, at, naar man opgjør Tjenestetiden for de Universitetslærere, der have været ansatte siden Aaret 1800, og som nu ikke længere ere ved Universitetet, saa har enhver af disse Universitetslærere tjent gjennemsnitlig i 17 Aar eller lidt derover. Tallet stiller sig ganske vist noget anderledes derved, at der er enkelte Professorer, som befordres til andre Embeder, men det sker dog kun under to Fakulteter og sker ikke hyppigt. Tillæget derimod vil, som sagt, først indtræde gjennemsnitlig efter 22 Aars Tjeneste, og altsaa er der en hel Del Professorer, som slet ikke opnaa det, og Ingen opnaar det uden at være en aldrende Mand. Det var disse saa fattige Bemærkninger, jeg vilde anføre angaaende disse Punkter.

Jeg gaar nu over til et andet Punkt,

nemlig det om Examenkommissionerne. Det ærede Flertal i Udvalget udtalte, at det ikke var tilbøieligt til nu at optage en fuldstændig Forhandling om Spørgsmaalet angaaende Examenkommissioner, og den ærede Minister udtalte ligeledes, at han ikke var tilbøielig til at tage hele dette Spørgsmaal frem. Ja, jeg har heller ikke stor Lyst til at gaa ind derpaa, men jeg anser det dog for nødvendigt kortelig at antyde den Betragtning, jeg som Mindretal opstiller imod Flertallet, fordi jeg ikke ønsker, at der af Landstinget skal afgives et Votum i denne Sag, som man siden vil beraabe sig paa som en Anerkjendelse af, hvad der i Virkeligheden er det Sande og Rigtige, uden at der nedlægges en Indsigelse derimod, saaledes at idetmindste denne Anerkjendelse fra Landstingets Side ikke skal staa som enstemmig. Jeg vilde ønske, at Mange vilde stemme enten for den ærede Ministers Indbringelsesforslag eller idetmindste for den sidste Del af Flertallets Forslag — som jo vil komme særstilt under Afstemning — med Udelukkelse af det første Punkt; men jeg vil strax udtale, at jeg for mit Vedkommende, hvis Afstemningen skulde falde i den Retning, som Flertallet ønsker, ikke i denne Afstemning vil kunne see en virkelig udtalt Dom om Sagens Realitet fra Landstingets Side, fordi der aldrig ligger en fuld Sandhed i et saadant Votum om Noget, der skal ske fremtidig, men dog ikke udføres strax, Noget, som man skal styre hen til, men som ikke virkelig besluttet. Naar Sagen staar saaledes, at man veed, at selve Flertallet ikke tror paa nogen snarlig Indførelse af Examenkommissioner, og naar man veed — og det tror jeg, man kan se —, at den nuværende Minister ikke for sit Vedkommende venter at komme til at indføre Examenkommissioner, saa tror jeg, at der vel kan være En og Anden, der siger, at det ikke er værd for Noget, der dog ikke vil faa umiddelbar praktisk Anvendelse, og hvortil man i Virkeligheden senere vil komme tilbage, nu at yppe Strid med det andet Thing. Jeg ønsker for mit Vedkommende, at man ikke vil holde sig til denne beroliggende Betragtning, men stemme efter sin Overbevisning om Sagen. Jeg har troet at burde hentyde til denne eiendommelige Stilling af Sagen